

Arrest

nr. 348 274 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leoonse nationaliteit te zijn, op 18 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2026 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Sierra Leoonse nationaliteit te bezitten.

Op 10 mei 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juni 2025 en op 3 oktober 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 5 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 28 augustus 1967 te Bo in Sierra Leone. Uw ouders waren beiden Libanees staatsburger. Zelf verklaart u geen staatsburgerschap te bezitten, doch wel aanspraak gemaakt te hebben op het aan Groot Brittannië verbonden 'British Overseas Citizen', een statuut dat betrekking heeft op de voormalige kolonies van het land. U bent moslim, ongehuwd en u groeide op in Sierra Leone. Uw ouders, broers en uw zussen hebben allemaal de Belgische nationaliteit.

Uw familie langs vaderskant kwam in Sierra Leone terecht in het kader van de diamanthandel. Zelf kwam u eveneens in die sector terecht. In dat kader trok u eind jaren tachtig naar de Zaïre, de huidige Democratische Republiek Congo. Toen het regime van Mobutu Sese Seko viel, werd u geëvacueerd door het Belgisch leger. In 1998 kwam u terecht in België alwaar u eveneens aan de slag ging in de diamantsector.

Op 18 januari 2000 diende u een regularisatieaanvraag in te België. Deze aanvraag werd u op 13 juli 2000 geweigerd.

Op 19 december 2000 werd u in voorlopige hechtenis geplaatst in het kader van een onderzoek naar oplichting, valsheid in geschriften en het vervalsen of namaken van buitenlandse bankbiljetten. Op 9 februari 2005 werd er door het Hof van Beroep in Antwerpen hieromtrent een finaal arrest gevelde. U werd schuldig bevonden en kreeg een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel opgelegd. Voorts kreeg u een geldboete van ongeveer 2.500 euro opgelegd en kreeg u een verbod van 5 jaar om de functies van zaakvoerder, bestuurder, commissaris van een vennootschap uit te oefenen.

Op 14 november 2001 werd u door de politierechtbank in Antwerpen veroordeeld tot een rijverbod van 15 dagen en een geldboete van 20.000 BEF (+/- 500 euro) omdat u zonder aansprakelijkheidsverzekering rondreed. Op 25 april 2002 werd u opnieuw veroordeeld door diezelfde politierechtbank omdat u nog steeds rondreed zonder aansprakelijkheidsverzekering, u geen geldig rijbewijs kon voorleggen en u geen technische keuring voor uw voertuig bleek te bezitten. U kreeg een geldboete van in totaal ongeveer 2.000 euro opgelegd alsook een rijverbod van in totaal 30 dagen.

Op 12 juli kreeg u een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten. Op 11 maart 2006 kreeg u na een controle op de luchthaven van Zaventem, waar u niet bleek te beschikken over een geldig visum, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 mei 2006 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden in het kader van valsheid in geschriften. U tekende verzet aan, hetgeen op 29 februari 2008 werd aanvaard voor een deel van uw veroordeling. Op 14 augustus 2009 werd u opnieuw opgesloten voor de verdere uitvoering van bovengemelde straf. Bij uw vrijlating op 14 oktober 2009 kreeg u wederom een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten.

Op 10 december 2014 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoering. Op 23 juli 2015 werd u in vrijheid gesteld en kreeg u een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend, alsook een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

Op 31 januari 2017 werd u opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens valsheid in geschriften, oplichting en bendevoering. Op 11 juli 2017 werd u vrijgelaten en kreeg u wederom een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2017 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar in het kader van poging tot wanbedrijf, valsheid in geschriften, bendevoering, inbreuken op de drugswetgeving en handel in verdovende middelen. Deze straf werd door het Hof van Beroep in Antwerpen op 27 juni 2019 bevestigd.

Op 31 mei 2021 kreeg u een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen u op 19 juni 2021 betekend werd. Op 19 september 2021 werd u opgesloten in de gevangenis van Mechelen voor de verdere uitvoering van uw straf in navolging van het vonnis d.d. 27 juni 2019.

Tussen 17 december 2021 en 13 maart 2024 werd u meermaals gehoord in het kader van een terugleiding.

Op 10 mei 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in te België. In het kader van uw verzoek verklaart u dat uw hele familie in België woont en België uw land is. U stelt niet te kunnen terugkeren naar Sierra Leone omdat u daar niemand heeft en zij het terugkeerverzoek van de DVZ hebben geweigerd. Voorts stelt ook in de Democratische Republiek Congo niemand te hebben. Daarnaast verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Libanon omdat u daar niemand of niets kent, er niets heeft en er daar geweld is.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer. Uw administratief dossier bevat evenwel: uw geboorteakte, een paspoort 'British Overseas Citizen' (uitgifte d.d. 11/01/2016), een brief in het kader van een regularisatieaanvraag (d.d. 18/01/2000), DID nota aangaande een terugleiding naar Libanon (d.d. 14/03/2024), een e-mail vanwege de consulaire dienst van de ambassade van Libanon (d.d. 28/02/2024, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (d.d. 13/10/2017) en een vonnis van het Antwerpse Hof van Beroep (d.d. 27/06/2019).

Op 24 juni 2025 maakte uw advocate opmerkingen bij de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud over. Deze opmerkingen werden in rekening gebracht in onderstaande beslissing.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u doorheen uw procedure de Belgische autoriteiten tracht voor te houden niet te beschikken over een nationaliteit. Echter is gebleken dat u evenwel niet als staatloos beschouwd kan worden

Een verzoeker om internationale bescherming kan slechts in aanmerking komen voor internationale bescherming indien hij in geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit op bescherming kan rekenen. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, verklaarde u uitsluitend te beschikken over een paspoort 'Brits Overzees Burger' (verklaring DVZ, 18/07/2024, vraag 6a), hetgeen evenwel niet gelijkstaat aan de Britse nationaliteit (zie informatie in uw administratief dossier). U verklaart geen andere nationaliteiten te hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 20/06/2025, p. 4).

Echter is uit uw geboorteakte, die aan het dossier werd toegevoegd, gebleken dat uw ouders beiden aangemerkt staan als 'Libanees'. Geconfronteerd met deze informatie bevestigt u hun origine en stelt u eveneens dat uw grootouders Libanees waren (CGVS 1 p. 4, 6, 7). Voorts stelt u dat uw vader mogelijk geregistreerd werd bij de ambassade (CGVS 1 p. 6), hetgeen verklaart waarom uw vader als Libanees werd aangemerkt op uw geboorteakte. Tevens geeft u aan dat uw vader u, uw broers en uw zussen ook jullie mogelijk ook geregistreerd heeft bij de Libanese ambassade (CGVS 1 p. 6), al stelt u dit niet zeker te weten noch stelt u te weten of u beschikt over de Libanese nationaliteit (CGVS 1 p. 7). In het licht van voorgaande moet erop gewezen worden dat uit de Libanese nationaliteitswetgeving blijkt dat het Libanees staatsburgerschap het principe van jus sanguinis toepast (zie informatie in uw administratief dossier). Concreet wordt een kind van een Libanese vader automatisch gezien als Libanees indien hij zijn kind laat registreren in het register van de burgerlijke stand in Libanon, hetgeen overeenkomt met wat u verklaarde aangaande uw grootvader en uw vader en in casu ook van toepassing is op u. Hoewel u stelt hieromtrent niets te weten (CGVS 1 p. 6), is gebleken dat de Libanese autoriteiten kennelijk op de hoogte zijn van uw persoon. Hieruit volgt dan ook dat u geregistreerd blijkt te zijn in hun systeem.

In het licht van een mogelijke terugleiding werd er immers contact opgenomen met de Libanese ambassade te Brussel (zie informatie in uw administratief dossier). Hieruit is gebleken dat zij na akkoord van de diensten in Beiroet, de nodige documenten, hetzij een 'laissez passer' kunnen overmaken aan de Belgische diensten teneinde een terugleiding naar Libanon te bewerkstelligen. Uw these dat u gesproken heeft met de consul en hij u gezegd heeft dat hij geen documenten zal bezorgen, kan gelet op het officiële contact waarvan een kopie in uw dossier, niet gevolgd worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 3/10/2025, p. 5). Gelet op het gegeven dat zij een laissez passer kunnen uitreiken, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat u bekend bent in hun bevolkingsregister. Zulk document wordt immers uitsluitend uitgegeven aan Libanese onderdanen teneinde een terugkeer te bewerkstelligen.

Voorgaande alsook het gegeven dat uit bovenstaande informatie is gebleken dat u gekend bent in de systemen van de Libanese autoriteiten doen dan ook besluiten dat u geregistreerd werd in hun systemen, u beschikt of tenminste kan beschikken over de Libanese nationaliteit en Libanon bijgevolg in uw hoofde als land van herkomst beschouwd kan worden.

Gelet op voorgaande vaststelling dient uw verzoek om internationale bescherming onderzocht te worden ten opzichte van Libanon.

In casu werd vastgesteld dat er wat u betreft geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen ten opzichte van Libanon, temeer omdat u ook nooit in het land blijkt geweest te zijn (CGVS 1 p. 10). Uit uw verklaringen is immers gebleken dat u geen vrees voor vervolging koestert in het land (CGVS 1 p. 9). U beperkt zich louter tot het poneren van algemeenheden zoals het gegeven dat u niemand of niets in het land kent en er geweld is (CGVS 1 p. 9, CGVS 2 p. 5). Uw advocaat onderstreept uw these en stelt dat u geen problemen gehad heeft in Libanon en niet politiek actief bent geweest (CGVS 1 p. 10). Voorgaande elementen ressembleren evenwel niet onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Bijkomend moet er nog onderstreept worden dat u ondanks uw verblijf te België sinds 1998, pas in 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Voor zover er in uw hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan, kan er verwacht worden dat u geenszins tot 26 jaar zou wachten met deze kenbaar te maken. Te meer u intussen geen legaal verblijf bleek te hebben en meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend kreeg. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij na aankomst in een veilig derde land, zich zo snel mogelijk tot de bevoegde instanties richt teneinde zijn nood aan bescherming kenbaar te maken. In uw geval moet er opgemerkt worden dat u pas beroep deed op voorgenoemde procedure in navolging van een terugleidingsgesprek dat u had met de diensten van de DVZ. Zulks is dan ook weinig ernstig en breekt het geloof dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging bestaat af.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf**.

Zo is gebleken dat u heel recent vervroegd vrijkwam nadat u een gevangenisstraf van vijf jaar uit zat in de penitentiare instelling van Wortel (CGVS 2 p. 1, 2, 3, 4).

Op 13/10/2017 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van tweeduizend euro voor uw betrokkenheid bij het verhandelen en de vervaardiging van psychotrope stoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen (Vonnis rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, zie kopie in dossier).

Waar u tot heden voorgaande betrokkenheid betwist (CGVS 2 p. 3, 4), blijkt dat deze onder andere op basis van telefonieonderzoek als bewezen werd geacht.

In beroep werd uw veroordeling op 27 juni 2019 door het Antwerpse Hof van Beroep bevestigd. Zij veroordeelden u wederom tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van dertigduizend euro (Vonnis hof van beroep Antwerpen, zie kopie in dossier).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf “ernstig” is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Het is bekend dat verdovende middelen (zeer) verslavend zijn en ernstige, zelfs dodelijke schade kunnen toebrengen aan gebruikers. Wegens hun effecten op de gezondheid en wegens het feit dat drugsgerelateerde activiteiten vaak nauw verbonden zijn met andere criminele activiteiten, hebben drugs en de illegale handel in drugs een grote impact op de samenleving en vormen ze een “ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid”.

Er dient te worden opgemerkt dat de Raad van de Europese Unie in kaderbesluit 2004/757/JAI van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel het volgende overwoog: “De illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Europese Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.” (overweging 1). De handelingen in het kaderbesluit vallen met name onder artikel 2: “1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen opdat de volgende opzettelijke gedragingen bestraft worden wanneer daarvoor geen rechtvaardigingsgrond aanwezig is:

- a) het produceren, vervaardigen, extraheren, bereiden, aanbieden, te koop stellen, distribueren, verkopen, afleveren, ongeacht de voorwaarden, verhandelen, doorvoeren, vervoeren, in- of uitvoeren van drugs;
- b) het kweken van papavers, cocaplanten of cannabisplanten;
- c) het in bezit hebben of aankopen van drugs met het oog op een van de onder a) genoemde activiteiten;
- d) het vervaardigen, vervoeren of distribueren van precursoren in de wetenschap dat ze zullen worden gebruikt voor het illegaal produceren of vervaardigen van drugs.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt “drugshandel als een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de gezondheid van de anderen” en verklaarde dat “gelet op de verwoestende werking van drugs onder de bevolking”, het begreep “dat de autoriteiten blijf geven van een grote strengheid ten opzichte van degenen die actief bijdragen aan de verspreiding van deze plaag”. (zie arrest Mehemi tegen Frankrijk van 26 september 1997, arrest Dalia tegen Frankrijk van 19 februari 1998, arrest Amrollahi tegen Denemarken van 10 juli 2003, arrest Baghli tegen Frankrijk van 30 november 2009, arrest Arvelo Aponte tegen Nederland van 3 november 2011, arrest Benhebba tegen Frankrijk van 1 december 2016).

Gelet op de individuele omstandigheden kan drugshandel worden beschouwd als een ernstig, niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, moet er worden vastgesteld dat u door het Antwerpse Hof van Beroep definitief werd veroordeeld voor de volgende feiten (Vonnis hof van beroep Antwerpen)

- Posing tot bezit van **467,460 kg cocaïne** met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming betreft aan een vereniging (Vonnis p. 196-198, 210 – 217), zij het voor feiten gepleegd op 6 en 7 oktober 2014.
- Deelname aan een criminele organisatie (Vonnis p. 239 – 244), zij het voor de periode van 15 september 2014 tot 8 oktober 2014.

- Valsheid in geschriften met het oogmerk, zij het door middel van het valselijk aanpassen van een Brits paspoort (...) door de geboortedatum en de omschreven lengte te veranderen teneinde verdere identificatie of verder onderzoek naar uw betrokkenheid te belemmeren (Vonnis p. 28).

In haar beoordeling stelde het hof dat de bewezen verklaarde feiten zeer ernstig zijn (Vonnis p. 257):

- Het Hof wijst erop dat de feiten een uiting vormen van georganiseerde misdaad die streng betoegeld moet worden.

- Verder stelde het Hof dat alle betrokkenen, op één persoon na, er niet voor terugdeinsden om deel te nemen aan de werking van één of meerdere verenigingen of criminele organisaties gericht op de internationale trafiek van verdovende middelen.

- Ook oordeelde zij dat internationale drugtrafieken door criminele organisaties via de haven van Antwerpen, waarbij reguliere scheepslijnen misbruikt worden om aanzienlijke hoeveelheden verdovende middelen het Rijk binnen te kunnen smokkelen, een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid en de openbare veiligheid vormen.

- Voorts merkte het hof op dat middelen zoals cocaïne niet alleen reële gevaren voor de volksgezondheid inhouden, maar ook leiden tot maatschappelijke overlast en ernstige randcriminaliteit. Het hof was van mening dat u en uw mede-betrokkenen echter gedreven waren door een hang naar gemakkelijk en groot geldgewin, waarbij de gevaren van jullie handelen voor de gezondheid en levenskwaliteit van – vaak jonge – druggebruikers werden genegeerd.

Waar u het Hof verzocht om een straf met uitstel op te leggen, oordeelde zij dat gelet op de aard en ernst van de feiten, een straf met uitstel een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal zou inhouden en u onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van uw handelen (Vonnis p. 278, 279). Zij voegde nog toe dat enkel een substantiële en effectieve gevangenisstraf van aard is om u het absoluut ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien en aldus recidive in uw hoofde te vermijden (Vonnis 278, 279).

Bij de bepaling van de strafmaat heeft het hof rekening gehouden met volgende elementen (Vonnis p. 258):

- De aard en de ernst van de gepleegde feiten en de rol van elke betrokkene hierbij. Het hof stelde dat hierbij vooral het gemak en de overtuiging waarmee ernstige maatschappij belastende feiten werden gepleegd in het oog sprongen. Te meer daar er door enkele betrokkenen, waaronder u, intimidatie noch bedreigingen geschuwd werden.

- Het gegeven dat de drugsfeiten in vereniging werden gepleegd.

- Het streefdoel van elke betrokkene naar gemakkelijk en groot geldgewin.

- Het strafverleden of het gebrek eraan van de betrokkenen.

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de daden die u hebt gepleegd en waaraan u hebt bijgedragen, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.**

Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor de feiten die u hebt gepleegd en die deze uitsluitingsbeslissing rechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u deze straf heeft uitgezeten. Uit het administratieve dossier blijkt namelijk dat u op 11 augustus 2025 werd vrijgelaten uit de penitentiaire instelling van Wortel.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>,

benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de factoren die op de door u gepleegde feiten volgen, van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

Hieromtrent dient erop gewezen te worden dat u ondanks de ernst van de bewezen feiten en de gevangenisstraf van vijf jaar die u intussen heeft uitgezeten, u geen enkel schuldinzicht toont. Zo blijft u zich op heden hullen in onschuld door te stellen dat u zich simpelweg op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plek bevond (CGVS 2 p. 3, 4). Veeleer dan enig berouw te tonen, hult u zich in zelfmedelijden en blijkt u nog steeds gedreven door geldgewin (CGVS 2 p. 4). Nergens in uw verklaringen kan blijken dat u tot nieuwe inzichten bent gekomen dan wel dat uw gevangenisstraf een mentaliteitswijziging met zich meegebracht heeft. Derhalve kan er niet aangenomen worden dat de periode sedert uw veroordeling, noch het beperkte tijdsverloop sinds uw vrijlating afbreuk doet aan de ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld bent.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. U werd door zowel de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen als het Hof van Beroep te Antwerpen schuldig bevonden aan bovengemelde feiten. Deze feiten werden uitvoerig besproken en aangetoond in bovengenoemd vonnis, hetgeen eveneens een definitieve beoordeling betreft. Uw individuele verantwoordelijkheid staat dan ook vast.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.**

Hieromtrent beperkt u zich louter tot het wederom poneren van uw onschuld door op te werpen dat u louter op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was, stelt u niets met drugs te maken wil hebben en beweert u dat uw rechten werden geschonden (CGVS 2 p. 4). Verder verwijst u naar uw lang verblijf in België en stelt u een nieuw leven te willen opbouwen met een Belgische vrouw (CGVS p. 4). Voorgaande elementen volstaan niet om u van uw verantwoordelijkheid te ontheffen en kunnen de feiten die u pleegde op geen enkele manier verschonen. Temeer daar er in uw hoofde tot heden geen sprake is van enig ernstig schuldinzicht. U blijft uw aandeel in de feiten immers minimaliseren en hult zich voor het merendeel in onschuld (CGVS 2 p. 4), ondanks de bewijslast tegen uw persoon.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

U legde geen documenten neer die een ander licht op bovenstaande beoordeling laten schijnen.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging.

Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de verenigbaarheid met artikel 48/4 moet er gewezen worden op de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 20 februari 2024, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuslibanonveiligheidssituatie20240220.pdf> of <https://www.cgvs.be>) waaruit blijkt dat het land de voorbije 10 jaar getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, die de politiek verder polariseerde, een massale vluchtelingencrisis teweegbracht en sektarische spanningen deed stijgen. De twee Libanese politieke kampen behouden evenwel een politieke dialoog. De grootste militie, Hezbollah, heeft geen belang bij een binnenlands conflict.

Sinds 8 oktober 2023 raakte Libanon ook betrokken in de oorlog tussen Israël en Hamas, wat een nieuwe fase inluidde in de langdurige impasse tussen Israël en Hezbollah. Zeventien jaar lang had wederzijdse afschrikking voor een wankale kalmte gezorgd, maar sinds Palestijnse Hamas-militanten op 7 oktober vanuit Gaza een grootschalige aanval uitvoerden op Israël, zijn de spanningen aan de grens tussen Libanon en Israël gestaag toegenomen. Er is sprake van dagelijks raketvuur en droneaanvallen over de Israëlisch-Libanese grens tussen de Israeli Defence Forces (IDF) enerzijds en Hezbollah en andere gewapende groeperingen (al-Quds brigades van de Palestinian Islamic Jihad, al-Qassam Brigades van Hamas en al-Fajr militie van al-Jama'a al-Islamiya (Islamic Group)) anderzijds. De aanvallen van het IDF concentreren zich voornamelijk in een zone gelegen op 10 à 15 km van de zuidelijke grens, hoewel nu en dan ook regio's dieper landinwaarts getroffen worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat hoofdzakelijk de zuidelijke provincies al-Nabatieh en Zuid, en in het bijzonder de districten Bint Jbeil, Marjayoun, Hasbaniya (al-Nabatieh) en het district Sour (Zuid) in toenemende mate getroffen werden door de Israëlische aanvallen. Deze districten strekken zich uit langs de zuidelijke grens van Libanon. Niettegenstaande de wederzijdse aanvallen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn, en voornamelijk militaire installaties aan beide zijden treffen, zijn er aan beide kanten ook burgerslachtoffers gevallen. Verder is er sprake van interne ontheemding in de zuidelijke grensregio. Tijdens de verslagperiode was opnieuw slechts een fractie van het geweld gericht tegen burgers. Het aantal doden viel voor het merendeel te betreuren in gevechten tussen strijdende partijen en niet bij geweld jegens burgers. Het aantal (burger-)doden is echter wel hoger in vergelijking met de voorgaande jaren. Dit wordt verklaard door de Israëlische luchtaanvallen sinds 8 oktober 2023.

In de overige gouvernementen betrof het merendeel van het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld crimineel en sektarisch geweld, waarbij doden en gewonden vielen (hoofdzakelijk criminelen en militairen). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans of sektarische groepen betrokken zijn, sinds 2020 sterk steeg en dat deze trend zich in 2022 en begin 2023 voortzet. Het meeste clangeweld vond plaats in het

gouvernement Baalbek-Hermel, een bolwerk van Hezbollah waar verschillende sjiiitische clans wonen die de facto militias vormen. Het aantal burgerdoden bij dit geweld is beperkt.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2023 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden vrijdeld.

Op 29 juli 2023 brak geweld uit in het kamp nadat een lid van Fatah een lid van al-Shabab al-Muslim had beschoten. Ter vergelding vielen gewapende strijders het hoofdkwartier van Fatah in het kamp aan en stichtten er brand. Daags nadien vochten islamistische facties tegen leden van Fatah. Die dag werd Abu Ashraf Al-Armushi, hoofd van de PNSF in de regio Saida, gedood in een hinderlaag, vermoedelijk van strijders behorend tot al-Shabab al-Muslim. De dood van al-Armushi leidde diezelfde dag nog tot een escalatie van geweld in het kamp. In de daaropvolgende dagen braken zware gevechten uit tussen beide partijen. Na bemiddeling door de Libanese regering raakten de strijdende partijen het op 3 augustus 2023 eens over een bestand.

Na een maand wapenstilstand braken begin september 2023 opnieuw confrontaties uit. Bij deze gevechtronde, van 7 tot en met 14 september 2023, waren Fatah en de islamistische groeperingen Jund ash-Sham en al-Shabab al-Muslim betrokken. Op 14 september 2023 trad een nieuw staakt-het-vuren in werking. Tijdens de weken volgend op het bestand bleven de spanningen hoog, vonden kleine schendingen plaats maar leefden de betrokken partijen de wapenstilstand grotendeels na. Vanaf 25 september 2023 ontplooidde de PJSF zich met 45 soldaten op verschillende strategische locaties in het kamp om te waken over het staakt-het-vuren. Het staakt-het-vuren hield de verdere loop van 2023 stand hoewel de onderliggende spanningen bleven. Met het uitbreken van de oorlog tussen Israël en Hamas op 7 oktober 2023 verdween de interne strijd in het kamp naar de achtergrond. Sinds de Israëlische aanvallen op Gaza heeft Fatah, in samenspraak in samenspraak met de gevestigde islamistische facties stappen ondernomen om de Palestijnse facties in het kamp te verenigen. Er werd een overeenkomst bereikt over de oprichting van een bilateraal mechanisme voor onmiddellijke communicatie in geval van conflict.

Bij de twee golven van geweld in respectievelijk juli-augustus en september 2023 vielen in totaal honderden gewonden en 30 doden, in hoofdzaak strijders maar eveneens burgers. Een vierduizend burgers raakten eveneens ontheemd.

Gelet op het geheel van voorgaande dient besloten te worden dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Libanon louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dient nog aan toegevoegd te worden dat u niet gebonden bent aan een specifieke regio binnen het land. Bovendien is gebleken dat, voor zover u geen netwerk in het land zou hebben, u over voldoende middelen beschikt om zelfstandig uw leven in Libanon op te bouwen (CGVS 1 p. 2, 3, 4; CGVS 2 p. 4). Nergens uit uw verklaringen is het tegendeel gebleken. Evenmin is er in uw hoofde sprake van een verhoogde kwetsbaarheid die een terugkeer naar Libanon in de weg zou staan.

Gelet op het geheel van voorgaande is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/7 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, f), 15 en 17 van de richtlijn 2011/95/EU, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Met betrekking tot verzoekers nationaliteit

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers nationaliteit als volgt wordt gemotiveerd:

"Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u doorheen uw procedure de Belgische autoriteiten tracht voor te houden niet te beschikken over een nationaliteit. Echter is gebleken dat u evenwel niet als staatloos beschouwd kan worden

Een verzoeker om internationale bescherming kan slechts in aanmerking komen voor internationale bescherming indien hij in geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit op bescherming kan rekenen. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, verklaarde u uitsluitend te beschikken over een paspoort 'Brits Overzees Burger' (verklaring DVZ, 18/07/2024, vraag 6a), hetgeen evenwel niet gelijkstaat aan de Britse nationaliteit (zie informatie in uw administratief dossier). U verklaart geen andere nationaliteiten te hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 20/06/2025, p. 4).

Echter is uit uw geboorteakte, die aan het dossier werd toegevoegd, gebleken dat uw ouders beiden aangemerkt staan als 'Libanees'. Geconfronteerd met deze informatie bevestigt u hun origine en stelt u eveneens dat uw grootouders Libanees waren (CGVS 1 p. 4, 6, 7). Voorts stelt u dat uw vader mogelijk geregistreerd werd bij de ambassade (CGVS 1 p. 6), hetgeen verklaart waarom uw vader als Libanees werd aangemerkt op uw geboorteakte. Tevens geeft u aan dat uw vader u, uw broers en uw zussen ook jullie mogelijk ook geregistreerd heeft bij de Libanese ambassade (CGVS 1 p. 6), al stelt u dit niet zeker te weten noch stelt u te weten of u beschikt over de Libanese nationaliteit (CGVS 1 p. 7). In het licht van voorgaande moet erop gewezen worden dat uit de Libanese nationaliteitswetgeving blijkt dat het Libanees staatsburgerschap het principe van jus sanguinis toepast (zie informatie in uw administratief dossier). Concreet wordt een kind van een Libanese vader automatisch gezien als Libanees indien hij zijn kind laat registreren in het register van de burgerlijke stand in Libanon, hetgeen overeenkomt met wat u verklaarde aangaande uw grootvader en uw vader en in casu ook van toepassing is op u. Hoewel u stelt hieromtrent niets te weten (CGVS 1 p. 6), is gebleken dat de Libanese autoriteiten kennelijk op de hoogte zijn van uw persoon. Hieruit volgt dan ook dat u geregistreerd blijkt te zijn in hun systeem.

In het licht van een mogelijke terugleiding werd er immers contact opgenomen met de Libanese ambassade te Brussel (zie informatie in uw administratief dossier). Hieruit is gebleken dat zij na akkoord van de diensten in Beiroet, de nodige documenten, hetzij een 'laissez passer' kunnen overmaken aan de Belgische diensten teneinde een terugleiding naar Libanon te bewerkstelligen. Uw these dat u gesproken heeft met de consul en hij u gezegd heeft dat hij geen documenten zal bezorgen, kan gelet op het officiële contact waarvan een kopie in uw dossier, niet gevolgd worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 3/10/2025, p. 5). Gelet op het gegeven dat zij een laissez passer kunnen uitreiken, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat u bekend bent in hun bevolkingsregister. Zulk document wordt immers uitsluitend uitgegeven aan Libanese onderdanen teneinde een terugkeer te bewerkstelligen.

Voorgaande alsook het gegeven dat uit bovenstaande informatie is gebleken dat u gekend bent in de systemen van de Libanese autoriteiten doen dan ook besluiten dat u geregistreerd werd in hun systemen, u beschikt of tenminste kan beschikken over de Libanese nationaliteit en Libanon bijgevolg in uw hoofde als land van herkomst beschouwd kan worden.

Gelet op voorgaande vaststelling dient uw verzoek om internationale bescherming onderzocht te worden ten opzichte van Libanon.

In onderhavig verzoekschrift wordt dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer gevoerd. Er wordt op de voorpagina weliswaar gesteld dat verzoeker de Sierra Leone nationaliteit zou bezitten, doch verderop in het verzoekschrift (p. 4) wordt uitdrukkelijk gewezen op “*verzoekers centrale grief dat hij bij terugkeer naar Libanon terecht komt in een juridisch, sociaal en familiaal vacuüm*” (eigen onderlijning). Bijgevolg worden voormelde motieven uit de bestreden beslissing, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt. Verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt dan ook ten aanzien van Libanon beoordeeld.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald dat hij in Libanon niets of niemand heeft en dat er geweld heerst, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming. Hij voert aan dat een toekomstgerichte beoordeling van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming moet worden gemaakt, doch komt niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaring dat hij in Libanon niets of niemand heeft. Waar hij wijst op zijn langdurig verblijf in België en het feit “*dat zijn volledige kernfamilie Belg is*”, laat hij na concreet te duiden op welke wijze hieruit zou kunnen blijken dat hij ingeval van terugkeer naar Libanon zal worden vervolgd omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Waar verzoeker nog stelt dat geen zorgvuldig en actueel onderzoek werd gevoerd “*naar de concrete gevolgen van een gedwongen terugkeer voor verzoeker*”, terwijl “*een verwijderingsmaatregel ernstige gevolgen kan hebben voor de betrokkene*”, dient erop gewezen dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bevatten. Waar verzoeker betoogt als volgt: “*Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.*”, laat hij na concreet te duiden over welke verklaringen hij het heeft. Dergelijk verweer is evenmin ernstig.

6.2. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

7.1. Middels de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit het vonnis van 13 oktober 2017 van de rechtbank van eerste aanleg in Antwerpen en het arrest van 27 juni 2019 van het hof van beroep te Antwerpen blijkt dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar in het kader van poging tot wanbedrijf, valsheid in geschriften, bendevoering, inbreuken op de drugswetgeving en handel in verdovende middelen.

De commissaris-generaal oordeelt dat de gepleegde feiten niet anders kunnen worden gekwalificeerd dan als een ernstig misdrijf zoals bepaald in artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

7.2. Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*

[...]

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4; [...]”

7.3. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 52).

Het begrip *“ernstig misdrijf”* wordt noch in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet noch in de richtlijn 2011/95/EU gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip *“ernstig misdrijf”* te hebben vastgesteld, als volgt: *“de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt”* (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 36).

In zijn arrest *“Shajin Ahmed”* stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (pt. 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (pt. 46-47).

Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus bestaat het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus erin om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (pt. 43-47 en 51).

Verder heeft Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Hieruit volgt dat een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en niet automatisch kan worden genomen (HvJ, C-369/17, pt. 48-49 en 55; HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 91 en 93). Een onderzoek op individuele basis dringt zich op.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat volgende niet-exhaustieve criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak (HvJ, C-369/17, pt. 55-56).

Specifieke feiten kunnen betrekken op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking op de verzoeker zelf en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO *Practical guide on exclusion for serious non-political crimes*, december 2021, p. 13-18).

Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt een element waarmee noodzakelijkerwijs rekening moet worden gehouden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval. Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, is echter slechts een van de omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden om te bepalen of hij moet worden geacht onder voormelde uitsluitingsgrond te vallen. Om de ernst van het misdrijf in kwestie te beoordelen zal de bevoegde autoriteit verder ook, onder meer, de aard van de betrokken daad moeten onderzoeken, de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het berouw dat hij in voorkomend geval heeft getoond (HvJ 30 april 2025, C-63/24, Galte, pt. 42-45).

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden.

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken. Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element) (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 96).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wordt niet afhankelijk gesteld van het feit dat de verzoeker een actueel gevaar vormt voor de lidstaat van ontvangst noch van een evenredigheidstoetsing die impliceert dat de ernst van de daden nogmaals wordt beoordeeld (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 104-105 en 109).

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker is vastgesteld, is er bijgevolg geen ruimte meer om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting. In dit verband wordt ook beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 110; HvJ 30 april 2025, C-63/24, Galte, pt. 46; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p.53-54 'Proportionality – why inappropriate'; p. 117- 119 'Expiation').

Gelet op het bepaalde in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet ("*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus [...]*") moet bijgevolg worden overgegaan tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal is vastgesteld dat de verzoeker een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

7.4. Zoals gesteld, blijkt uit de elementen in het administratief dossier dat verzoeker werd veroordeeld voor drugsfeiten. Verweerder stelt in de bestreden beslissing hieromtrent:

"Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Het is bekend dat verdovende middelen (zeer) verslavend zijn en ernstige, zelfs dodelijke schade kunnen toebrengen aan gebruikers. Wegens hun effecten op de gezondheid en wegens het feit dat drugsgerelateerde activiteiten vaak nauw verbonden zijn met andere criminele activiteiten, hebben drugs en de illegale handel in drugs een grote impact op de samenleving en vormen ze een "ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid".

Er dient te worden opgemerkt dat de Raad van de Europese Unie in kaderbesluit 2004/757/JAI van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel het volgende overwoog: “De illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Europese Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.” (overweging 1). De handelingen in het kaderbesluit vallen met name onder artikel 2: “1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen opdat de volgende opzettelijke gedragingen bestraft worden wanneer daarvoor geen rechtvaardigingsgrond aanwezig is:

- e) het produceren, vervaardigen, extraheren, bereiden, aanbieden, te koop stellen, distribueren, verkopen, afleveren, ongeacht de voorwaarden, verhandelen, doorvoeren, vervoeren, in- of uitvoeren van drugs;
- f) het kweken van papavers, cocaplanten of cannabisplanten;
- g) het in bezit hebben of aankopen van drugs met het oog op een van de onder a) genoemde activiteiten;
- h) het vervaardigen, vervoeren of distribueren van precursoren in de wetenschap dat ze zullen worden gebruikt voor het illegaal produceren of vervaardigen van drugs.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt “drugshandel als een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de gezondheid van de anderen” en verklaarde dat “gelet op de verwoestende werking van drugs onder de bevolking”, het begreep “dat de autoriteiten blijf geven van een grote strengheid ten opzichte van degenen die actief bijdragen aan de verspreiding van deze plaag”. (zie arrest Mehemi tegen Frankrijk van 26 september 1997, arrest Dalia tegen Frankrijk van 19 februari 1998, arrest Amrollahi tegen Denemarken van 10 juli 2003, arrest Baghli tegen Frankrijk van 30 november 2009, arrest Arvelo Aponte tegen Nederland van 3 november 2011, arrest Benhebba tegen Frankrijk van 1 december 2016).

Gelet op de individuele omstandigheden kan drugshandel worden beschouwd als een ernstig, niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, moet er worden vastgesteld dat u door het Antwerpse Hof van Beroep definitief werd veroordeeld voor de volgende feiten (Vonnis hof van beroep Antwerpen)

- Poging tot bezit van **467,460 kg cocaïne** met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming betreft aan een vereniging (Vonnis p. 196-198, 210 – 217), zij het voor feiten gepleegd op 6 en 7 oktober 2014.
- Deelname aan een criminele organisatie (Vonnis p. 239 – 244), zij het voor de periode van 15 september 2014 tot 8 oktober 2014.
- Valsheid in geschriften met het oogmerk, zij het door middel van het valselijk aanpassen van een Brits paspoort (C407851D) door de geboortedatum en de omschreven lengte te veranderen teneinde verdere identificatie of verder onderzoek naar uw betrokkenheid te belemmeren (Vonnis p. 28).

In haar beoordeling stelde het hof dat de bewezen verklaarde feiten zeer ernstig zijn (Vonnis p. 257):

- Het Hof wijst erop dat de feiten een uiting vormen van georganiseerde misdaad die streng betuigd moet worden.
- Verder stelde het Hof dat alle betrokkenen, op één persoon na, er niet voor terugdeinsden om deel te nemen aan de werking van één of meerdere verenigingen of criminele organisaties gericht op de internationale trafiek van verdovende middelen.
- Ook oordeelde zij dat internationale drugtrafiek door criminele organisaties via de haven van Antwerpen, waarbij reguliere scheepslijnen misbruikt worden om aanzienlijke hoeveelheden verdovende middelen het Rijk binnen te kunnen smokkelen, een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid en de openbare veiligheid vormen.
- Voorts merkte het hof op dat middelen zoals cocaïne niet alleen reële gevaren voor de volksgezondheid inhouden, maar ook leiden tot maatschappelijke overlast en ernstige randcriminaliteit. Het hof was van mening dat u en uw mede-betrokkenen echter gedreven waren door een hang naar gemakkelijk en groot geldgewin, waarbij de gevaren van jullie handelen voor de gezondheid en levenskwaliteit van – vaak jonge – druggebruikers werden genegeerd.

Waar u het Hof verzocht om een straf met uitstel op te leggen, oordeelde zij dat gelet op de aard en ernst van de feiten, een straf met uitstel een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal zou inhouden en u onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van uw handelen (Vonnis p. 278, 279). Zij voegde nog toe dat enkel een substantiële en effectieve gevangenisstraf van aard is om u het absoluut ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien en aldus recidive in uw hoofde te vermijden (Vonnis 278, 279).

Bij de bepaling van de strafmaat heeft het hof rekening gehouden met volgende elementen (Vonnis p. 258):

- De aard en de ernst van de gepleegde feiten en de rol van elke betrokkene hierbij. Het hof stelde dat hierbij vooral het gemak en de overtuiging waarmee ernstige maatschappij belastende feiten werden gepleegd in het oog sprongen. Te meer daar er door enkele betrokkenen, waaronder u, intimidatie noch bedreigingen geschuwd werden.
- Het gegeven dat de drugsfeiten in vereniging werden gepleegd.
- Het streefdoel van elke betrokkene naar gemakkelijk en groot geldgewin.
- Het strafverleden of het gebrek eraan van de betrokkenen.

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de daden die u hebt gepleegd en waaraan u hebt bijgedragen, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.**

Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor de feiten die u hebt gepleegd en die deze uitsluitingsbeslissing rechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u deze straf heeft uitgezeten. Uit het administratieve dossier blijkt namelijk dat u op 11 augustus 2025 werd vrijgelaten uit de penitentiaire instelling van Wortel.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>,

benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de factoren die op de door u gepleegde feiten volgen, van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

Hieromtrent dient erop gewezen te worden dat u ondanks de ernst van de bewezen feiten en de gevangenisstraf van vijf jaar die u intussen heeft uitgezeten, u geen enkel schuldinzicht toont. Zo blijft u zich op heden hullen in onschuld door te stellen dat u zich simpelweg op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plek bevond (CGVS 2 p. 3, 4). Veeleer dan enig berouw te tonen, hult u zich in zelfmedelijden en blijkt u nog steeds gedreven door geldgewin (CGVS 2 p. 4). Nergens in uw verklaringen kan blijken dat u tot nieuwe inzichten bent gekomen dan wel dat uw gevangenisstraf een mentaliteitswijziging met zich meegebracht heeft. Derhalve kan er niet aangenomen worden dat de periode sedert uw veroordeling, noch het beperkte tijdsverloop sinds uw vrijlating afbreuk doet aan de ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld bent.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. U werd door zowel de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen als het Hof van Beroep te Antwerpen schuldig bevonden aan bovengemelde feiten. Deze feiten werden uitvoerig besproken en aangetoond in bovengenoemd vonnis, hetgeen eveneens een definitieve beoordeling betreft. Uw individuele verantwoordelijkheid staat dan ook vast.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.**

Hieromtrent beperkt u zich louter tot het wederom poneren van uw onschuld door op te werpen dat u louter op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was, stelt u niets met drugs te maken wil hebben en beweert u dat uw rechten werden geschonden (CGVS 2 p. 4). Verder verwijst u naar uw lang verblijf in België en stelt u een nieuw leven te willen opbouwen met een Belgische vrouw (CGVS p. 4). Voorgaande elementen volstaan niet om u van uw verantwoordelijkheid te ontheffen en kunnen de feiten die u pleegde op geen enkele manier verschonen. Temeer daar er in uw hoofde tot heden geen sprake is van enig ernstig schuldinzicht. U blijft uw aandeel in de feiten immers minimaliseren en hult zich voor het merendeel in onschuld (CGVS 2 p. 4), ondanks de bewijslast tegen uw persoon.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om voormelde pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier steun vindende overwegingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Hij komt immers niet verder dan te stellen als volgt: "In casu beperkt het CGVS zich tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder enige analyse van zijn persoonlijke betrokkenheid, de actualiteit van het risico, het verloop sinds de feiten, noch van zijn huidige situatie na vrijlating. Een dergelijke automatische en abstracte toepassing van de uitsluitingsgrond is strijdig met het uitzonderlijk en restrictief karakter van artikel 55/4 Vw.", terwijl uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk met meer dan enkel verzoekers strafrechtelijke veroordeling

rekening werd gehouden. Er wordt immers ook gewezen op verzoekers gebrekkig schuldinzicht tijdens zijn persoonlijke onderhouden.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het door verzoeker gepleegde misdrijf als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Verzoeker klaagt evenwel aan dat verweerder, in het kader van de uitsluiting van de subsidiaire bescherming, zijn situatie niet heeft afgewogen tegen de risico's die hij zou kunnen lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet geen verplichting bevat om de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze beschermingsstatus. Er is, gelet hierop en gelet op het feit dat verzoeker uitgesloten dient te worden van deze status, geen reden om uitspraak te doen of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS, 3 december 2020, nr. 249.122). De argumentatie in het verzoekschrift en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet is *in casu* bijgevolg niet dienstig.

De Raad herinnert er verder aan dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval. Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 53-54 '*Proportionality – why inappropriate*'; p. 117-119 '*Expiation*'; mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 104-105, 109 en 110). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet heeft een verplicht karakter. Eens is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, is de commissaris-generaal dus verplicht om verzoeker uit te sluiten van de subsidiaire bescherming.

7.6. Het tweede onderdeel van de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vloeit voort uit artikel 57/6 eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/4, § 4 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid.

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep dus enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling en het advies daaromtrent. Dit advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020). In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek zou uiten op dit advies, merkt de Raad op dat dit niet dienstig is.

Zoals hoger reeds gesteld, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker stelt te lopen in geval van terugkeer naar Libanon en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet, *in casu* niet dienstig.

7.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende

stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	S. HUENGES WAJER
--------------	------------------